

Text en romanès

Pe la mijlocul lui octombrie, m-a cuprins însă din nou neliniștea. Câteva zile de ploaie și ceață, vitrinele cu cărți proaspete, revistele literare care-și reluau apariția, toate mă reîntorceau în vechea mea lume, îmi redeșteptau nostalgii și ambiții amorțite. În afară de scurtul interval de la începutul primăverii, nu mai scrisesem aproape nimic de foarte multă vreme. Eram obișnuit, până atunci, să lucrez cel puțin patru luni, iar în restul anului citeam, luam note, frecventam anumite cercuri, spectacole, întâlneam o nouă prietenă, sau mă despărțeam de alta. Trăisem, cum se spune, o viață liberă, de artist tânăr. Ileana mă purtase, de la început, în altă lume, și dacă renunțasem, aproape fără să-mi dau seama, la atâtea obiceiuri și legături, simțeam după cele dintâi zile de toamnă ploioasă pofta amăgitoare a scrisului. Știam mai dinainte cât de cumplită este pentru mine această muncă. Știam că voi rămâne zile și nopți de-a rândul închis în casă, măcinându-mi tinerețea, chinuindu-mă, veșnic nemulțumit de aceea ce scriam. Nu mai eram la prima carte și cunoșteam toate etapele creației; căci după neliniștea preliminarie, după izolarea aproape totală față de tot ce mă înconjoară, urma o poftă frenetică de scris, care se stingea însă după primele zile de lucru. Către sfârșitul cărții, munca devenea strivitoare. Nu mai simțeam nici o bucurie în fața manuscrisului, și clipa când trebuia să mă așez la masă mă deprima. Dar, în același timp, farmecul nu mai putea fi rupt; eram robul propriei mele închipuiri și, cu toată rezistența ființei mele - care se împotriva acestei extenuări fără glorie - mă supuneam, în cele din urmă. Rămâneam atunci, cât puteam mai mult, gârbovit asupra foilor de hârtie; rămâneam până la istovirea finală. Căci singura mea nădejde era să sfârșesc cât mai repede cartea, să scap de obsesia aceasta, să devin din nou liber, tânăr, sănătos...

Mircea Eliade, *Nuntă în cer*